

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání

v Crete pro Maline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro stát South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějství se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Drafts), anebo v registrovaném dopise. Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu. Duplex z kruhů čtenářstva ochotné uvítáme. Musí být slušné, peněz bez úmyslu někomu osobně poškoziti a podlépání plným jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

Včera byl první jarní den. Jaký as bude poslední?

Zařídíme si jaro svého života tak, aby nám léto téhož přineslo hojný užitek.

Kdo neseže z jara, nebude v létě sklízeti. Stejně pak je tomu i v lidském životě.

Jsou lidé, kteří rádi zaměřují myšlenky za osoby a proti těmto pak bojují. Snad proto, že na myšlení mozek jejich vůbec nestačí.

Oslava výročí narození velkého učitele všech národů se blíží. Jak ji oslavíme? Nejlepší uvážováním o jeho životě a veliké jeho práci.

Se soudem nikdy nespěchejme, neboť mohlo by se snadno státi, že pro co jiného odsuzujeme dnes, zítřka my sami třeba při horším výsledku mohli bychom býti souzeni.

Útěchu, radu a pomoc nikdy nehledejme na blízku. Přihláš se mnohdy sama a to z nejvzdálenějších míst, na která bychom si nikdy snad ani nevzpomenuli.

Dobré myšlenky čeliti může za se jen dobrá myšlenka a nikdy o sobě. Kdo pro tuto v zájmu oné myšlenky pracovati by nechtěl, ať by případně mohl, sám dokazuje největší svoji slabost.

Bylo by dobře, kdybychom nové spolky již nezakládali, ale za to do těch, které již stávají, přinášeli nejlepší svoje síly a schopnosti a dobrou vůli pracovati ne pro sebe, ale pro určitou třídu lidí, jehož část ta která organizace právě tvoří. Jedině tím způsobem ozdravíme chorobné poměry, které lze znamenati v našem národním životě.

Spojené Státy svými vojenskými manevry překvapily celou veřejnost. Demonstrují. Pouze prý na ochranu vlastního, anglického a francouzského kapitálu v Mexiku. S ostrými náboji a těžkými kartáči? Nemají přitom na mysli něco závažnějšího?

V New Yorku po delší době došlo konečně ku založení sdružení českých novinářů. Členy jeho jsou redaktorské síly všech tamských listů českých. Jak rádi bychom viděli, kdyby po příkladu New Yorku se zdravou touto myšlenkou přihlásily se všechny české osady zdejší — jedna po druhé —, ve kterých vycházejí česko-americké noviny. Jak rádi bychom viděli, kdyby zde jednou konečně došlo k organizaci velké a silné jednoty česko-amerických žurnalistů, jehož posavadní postavení, které je bezesvými vnitřní a zevní ochrany, je, jakkoli je velice zodpovědným, namáhavým a nauzoze dokonce i vysilujícím, nejnižším a nejobořím. Na česko-amerických žurnalistech, ačli lze výrazu toho užití při všech státních právech, velmi mnoho se požaduje a proti požadavkům těm velmi málo se jim dává. O zaručení něčeho pak nemůže býti ani řeč. Nic není v české Americe tak mňavého, nejistého a neurčitého, jako myšlenka početlivého mladého

muže, kterou týž klade si veliké naděje v budoucnost svoji v česko-amerických listů. Je-li budoucnost jich samotných postavena na základy, které dnes už jsou velice spykými a vratkými, jak lze mluviti o dobré a jisté budoucnosti těch, kteří pro noviny zde pracují? Plat česko-amerických novinářů, jakkoli se za posledních 15 roků značně zlepšil, je v poměru k požadované práci a pracovní době prabdný. Nebude-li zde stále a na pevných základech spočívající organizace, která sama ve vlastním zájmu žádala by a po případě by si i vynutila zákonem uznávanou ochranu, není ani dost malá vyhlídka na jeho zlepšení a na ozdravení poměrů, ve kterých česko-američtí novináři bídne dnes ne snad žijí, ale jen žijí, duševně se ubíjejí a utloukají, aby potom, když byli vydali ze sebe síly a štávy nejlepší a dále je vydávati nemohou, byli odhozeni jako vymačkaný citron. Či zná snad někdo, nebo znal novináře, žurnalistu, o němž by se dalo, nebo dá říci, že svou výhradně novinářskou redaktorskou činností byl, anebo je hmotně úplně zabezpečen pro celý život? Nemí jím žurnalistu svobodný namnoze, nad to člověk ženatý a četnou mnohdy rodinou. Příklady pravého opaku máme po ruce v hroznivě zastrážilky množství. Pamatuje se kdo na Oliveriusa? Na Mazáče? Na Matějku? Na Peřinu? Škalouda? Jandu? Fíkeru? Nemluví ti to za ty bídne poměry česko-americké žurnalistiky a toho hmotného jejího zabezpečení sami? Více než jasně a výmluvně? Tito všichni zanechali zde po sobě pomníčky smutné a trapné zkušenosti, k níž bychom neměli již lhostejně přihlížeti, jak jsme to činili doposud. Měli bychom si konečně uvědomiti, že za tu mizerii poměrů česko-amerického novinářství musíme činiti zodpovědnými v první řadě sebe a pak svoji lhostejnost, kterou jsme si až příliš navykli bez ohledu na ty, kdož přišli a přijdou po nás, divati se na novinářství jen jako na přechodnou stanic. Je málo těch, o kterých dalo by se říci, že se na novinářskou svoji práci v české Americe dívají, nebo snad dávají jako na povolání životní, jemuž člověk spolu se srdcem zasvěcuje celou svou duší. Většinou je to novinář, jen, jak jsme již výše podotkli, jakousi přechodní stáncí, zaměstnáním, jež na nějakou dobu, než se najde něco lepšího a jistějšího, poskytne člověku možnost udržeti se na nohách v proudu divoce běžícího života a v tomto neutonouti. Jakmile však se to lepší a jistější najde, pak se taky jde a hledá v proudu onom tichá a klidná zátočina bezpečnějšího dna a bezpečnějších břehů pro celé trvání dalšího života. Proto taky v česko-americké žurnalistice shledáváme se se stále novými a novými silami, které přinášejí nové proudy a nové směry, takže proto již nemůžeme tu najíti něco ustálenějšího a ucelenějšího. Zavéstí jakýsi jednotný směr a určité zásady i při odlišném přesvědčení na př. v politice anebo v náboženství mohla by jediné organizace česko-amerických žurnalistů, která vedle toho starala by se dále i o to, by postavení jich hmotně se zlepšilo, bylo chráněno, nabylo významu a váhy, jakých si skutečně zaslouží, a pak aby v řady svoje připouštělo síly opravdu jen schopné a povolání. Takto organizované těleso hledělo by však i dále. Založilo by případně i penzijný a pensijní fond, které jsou jedněmi z nehlavnějších složek stávající jednoty českých žurnalistů ve staré vlasti, tak aby žurnalista zdejší byl alespoň částečně zabezpečen v době své nemoci a rodina jeho v případě úmrtí živatele aby nebyla odkázána různými sbírkami na veřejnou dobročinnost, která bývá vždy štěpě poslední a která sama významu a jména žurnalisty je nanejvýš nedůstojnou. Mimo to jiné a jiné práce bylo by zde dosti. Vždy a všude by se našla. A byla by to práce dobrá. Najdou se proto ti, kteří by se o ni zajímali? Založí se konečně New Yorkem opatřené připomenutá velká, silná a zdravá jednota česko-amerických žurnalistů, která by byla a to vykonati velmi mnoho dobra nejen v zájmu svých příslušníků, ale i v

zájmu všeho českého lidu v Americe? New York dal začátek. Půjde za ním v klépech jeho jiná česká osada? Která další se přihlásí, aby rozšířila ještě více zájem o vše, o jejíž zdravotní pohybovatí nikdo nemůže a nesmí? Chicago? Je dnes na počet žurnalistů nejsilnější...

NÁROD BUDOUCÍCH PŘÍCHO. ZÍCH.

Fiktivní rozhovor.

Rozmlouvají: John Milton a Jan Amos Komenský.

Studovna Johna Milтона v Londýně na podzim roku 1641. Milton v křesle, odsunutém poněkud od zdi, na němž mezi knihami a rukopisy leží torso antické, sleduje napjatě hovor Komenského. Miltonův host vychýlen z lenošky rozmouvá a provází své slova gesty živými, ale poněkud unavenými.

Milton. Bojím se, že moje otázky, podobné v dechtivé své nedokonalosti vědom, které zlákala zlaté rozkvetlá lípa, příliš vám umdlily. Šedivé závoje, utkané neviditelnými rukama předčasného podzimního soumraku v mé jižbě, nedopouštějí, bych rozeznal, co se vám klade na čelo a na oči. Avšak duchovním zrakem uvidím určitě, že co si vás těší. Jest to únavná cesta či slovo? Jest to náhlý stesk po domově příliš vzdáleném? Jest to tiché zklamání naději nenaplněných?

Komenský. Obdivuji se pronikavosti vašeho pohledu, jenž se jistě často hroužil do smutku cizích duší. Neboť jinak byl byste tak přesně určil trojí kořen černého stromu, který vrhá na mou mysl po tolik let husté své stíny? Prosím však, abyste věřil, že to nebyla naprosto vaše slova, jež mne unavila. Nazval jste je krásně věcmi; chcete mně brániti, abych naslouchal jejich zvonivému šumotu a abych přijímal med, který nahlédal v zahrádách jihu a v hájích severu?

Milton. Mluvíte příliš laskavě o mladém muži, jenž dosud sbíral, avšak sám ničeho netvořil. Víte ostatně dojata ze zpráv našich společných přátel, Duraea i Hartliba, že jen ti v Anglii nazývají mne věcem, kdož osušili mého žihadla; pak to ovšem není poklonou jejich. Avšak nesejí jame se, abychom si lehotili. — Vyprávějte mně raději, jak jste přivýklí námi zemi, jejíž žluté a sychravé mlhy cizince zpravidla odpuzují. Přijmí vaši celou pravdu rád bez předsudků, neboť po svém návratě z cest stále se cítím napolo cizincem ve své otčině. Po tři léta již probouzím se za kalných londýnských jiter, hledaje marně zraky ve snách roztoženými kvetoucí tamaryšky nad zpřávilými zdroji, tnavé pinové hájky pod azurovým nebem, měkce se lesknoucí olivy nad zvlínými záhony růží. Ale odpusťte mým italským předludm: snad jsou vám jižní krajiny právě tak cizí jako mým anglickým krajanům?

Komenský. Neznám zemi ozářených teplým sluncem jihu, a třeba že básníci i fezičtí často je v knihách velebí, nečtoucí jsem po nich. Pouze někdy, když sněhové bouře skučí nad hlavou a hýbají střechami, přemýšlím nad biblí o končinách při jižních mořích, o palmě u studnice Jakubovy, o lentišku v zahradě Saranině, o růžové keři v údolí Susan — a pak i já cítím teplo a vůni těch krajů. Avšak můj domov, jehož jsem neviděl již patnácte let, podobá se spíše vaší vlasti, než kterékoliv zemi na jihu. I u nás rodí se dny z nehostiných jižních mlh, studené větry táhnou nad lesy a městy, jara přivádějí pozdě ptáky do větvi a květiny do trávy — a často ještě za májových mrazů umírají květy jabloní a hrušní. Avšak země země pluje jako vítězný ostrom uprostřed volných vod, kdežto moje otčina skrývá jako pokopané údolí svou bídu a hanbu uprostřed hor. Bůh vám Angličanům dal moře, aby přiváděla a jednotala myšlenky celého světa; učinil vás národem plavců, kteří jako tisíckrát rozvíjejí jasně poznání po veškeré zeměkouli, určil vám svobodnou otčinu spojenou loďmi a břehy všech pomoci za sídlo sjednocené všemoudrosti.

Milton. Otvářejte se Anglii příliš štědré za slabý, které vám náá parlament sice dal, ale posud

nesplnil. Jste však jediný z cizinců, kdož není nespavedliv k našemu moři; již staří spisovatelé, muži srdnatí a nebojácní, leželi jako oka ošklivou příšeru. Měl jste dojata plavbu zvláště příznivou a lehkou!

Komenský. Naopak. Moře hrálo naši loď v divokém víru jako ořebovou skořápkou a házelo nás se skalních útesů na písčité měčiny, ukazují nám ve střídání horůček hned černé věže a příšerné jeřáby přístavních měst, hned nizounké, jasně zelené břehy, spásané krásnými stády. Avšak v okamžiku smetla obrovská vlna zádocei ten pohled a chvátala naši loď ke dnu mořskému jako rozrušená chobotnice. Při první plavbě zabloudili jsme kamsi daleko do Baltického moře a i po druhé byli jsme plni obavy, že nedoplyjeme. Leč nemohu říci, že bych se byl děsiti moře. Seděl jsem na předě lodi a zpíval si ve své mateřštině, všem spoluplavcům nesrozumitelné, šestáctýřicátý žalm Davidův, složený v právě takové chvíli. Když pak v sláném větru a studené vlhkosti vod ochraptělo mé hrdlo, díval jsem se do vln pravidelně se pohybujeících a myslil jsem na světlo, které se šíří v podobných vlnách. Cítil jsem v srdci tiché veselí a radostné štěstí a chvílemi se mně zdálo, že celá ta plavba jest jenom obrazem cesty světla. Divíte se, že blíže břehy Anglie se mně zjevily jako brány domocielu světla všemoudrosti?

Milton. Jest mně, jakobych naslouchal příteli Hartlibovi. Vy oba platíte za právo, oddávati se předludným snům, odvahou v překonávání překážek, jaká jest u nás v Anglii vzácná. Vy oba leťte na orlích křídlech touhy a víry do vyběhých rájů lepšího lidství, ale skutečná země ztrácí se vám v oblacích — odpusťte mně to slovo, sladký místě věčného poznání a živého názoru! Ale vaše Pansofie právě jako Hartlibova Makarie patří k onomu soustroví v moři předud, kde moji krajané Morus i Bacon odkryli Utopii a Novou Atlantidu. Smím vám však něco říci, já, rodák a obdivovatel těchto paradoxních objevitelů? Nevěřte ani okamžik, že Angličané, vypočítaví plavci a tyrdí dobytavatelé, zakotví kdy v přístavě Pansofie! Povolali vás, dozvěděvše se, že odmykáte bránu věci, neboť se domnívali, že věci ty příliš nákejí zisk a moc. Váhají nyní, poznávají, že propouštějí branou jen filosofie a učence, nikoliv kupce, válečníky, statkáře. Zřeknou se vás okamžitě, jakmile zvědí, že se vaší branou věci vstupuje do říše tuch a snů. Znáám příliš dobře své krajany, ano, znám příliš dobře i sebe sama, než abych vás nevaroval.

Komenský. Naučil jsem se v hořkém svém životě děkovati také za slova, jež zraňují otráveným šípem. Mějte i vy můj děk, mladý, moudrý příteli! Vzpomínám si však, že Hartlib a Duraeus, mluvící c a vás, říkali vždy: básník Milton — a vy byste vylučoval tu chu budoucnosti, předlud možného ráje úplně ze života?

Milton. Teď právě, co toužím vám jako cizinci vysvětliti. My Angličané — a proto se zdáme svým sousedům tak střizlivými a studenými — rozlišili jsme naprosto svět praktického činu a sladkého snění, postavili jame stromu hranbu mezi říší neplodná a těkavé myšlenky, oddané zálibným hrám, a mezi oblastí dobyvačné a zistné vůle... báda, kdo by chtěl míchatí obě! Bloudil jsem po náměstích ve Florencii a snil pod paláci ve Ferrare, okouzlém jihem, jeho vodami, jeho zpěvem, jeho ženami; ve vláských sonetech pohrával jsem si tím vřím. Náhle zajáhla válečná polnice a volala mne domů. V tom okamžení přestal jsem býti snilkem, básníkem, rozkošníkem. Stal jsem se zápasníkem, advokátem, učitelem bojevného domova a neodvážím se ničeho z mladistvého blouznění vnášeti do přítomnosti tvrdé a kruté. Až složil úřad, budu zase poetou. Tak jest v Anglii, velký příteli, jenž přicházejte ze země docela jiné. Slyšela jsem na cestách o vašem lidu a jeho zápascech, zápascech za velkou věc, ale podivnými silami. Uprostřed bitevných vřav stáváte se blouzníky a myslíte na tisícleté království. Studenou politikou matete vášnivým

naděním. Když jde o přesný výpočet zisku a ztráty, filosofujete marně. Jednajíce se tyranu, pouštěte se do náboženských hádek. Jen tím dovedu si vyloužiti vaše neúspěchy ve váce za svobodu slova božího. Slovo boží zvytělí — neboť jak by mohl nezvítěziti Bůh proti ďáblu — ale kdož ví, zda nepadne celý váš národ, jenž takto hájí věci božských?

Komenský. Pak bylo by vše, co jsem žil a proč jsem žil, marné a prázdne. Neboť pro koho jsem uprostřed cizinců a rukama jejich budoval palác Pansofie, leč pro svůj národ a pro jeho králování? Proč jsem přemýšlel o nových cestách učení a poznávání, leč aby po nich chodily děti mého lidu? Proč jsem vám před chvílí velebil vaši vlast, leč proto, že mělo v ní pohyvatí světlo všemoudrosti, než by se rozlilo v mém národě? Avšak, a co mně neporozumíte a odmítnete mne a útrpným úsměvem. Ano, jsem snilek, jsem fantast, jsem blouznivec. Co jiného zbylo mně i mým krajanům, když jsme ztratili domov, kde jsou hroby našich otců, když jsme odříznuti od živého kmene svého jazyka; když nám rozbofeny chrámy, školy, knihtiskárny? Blouznivá naděje stala se nám vlastní; chtěl byste mne vyhnati i z této poslední otčiny?

Milton. Odpusťte, prosím, poranil-li jsem vás. Soudil jsem ze zpráv Hartlibových, že jste sám velmi přínáš a neúprosný k bludům a chybám svého národa, a jen proto odvážil jsem se mluvit otevřeně. Tuším však, že vyslovil jsem co si maně, co sám cítíte bolestněji než já, pozorovatel vzdálený, a co snažíte se ukrýti; věřím, že právě tím zarmoutil jsem vaši lásku, vaši pých. Procházel jsem se se stáříčkým svým hostitelem markýzem Manso nad neopolským zálivem; ukazoval mně delviny v moři, receitoval verše svého přítele Tassa, bloudil zrakem po ostrovech v zátoce, plných jara v zimní ten čas. Bylo nám lebbe a sladce; milovali jsme se jako bratři, milovali jsme přírodu, milovali jsme Boha. Pojednou však Manso dotkl se v hovoru věci víry a a prudkou živostí Vlačha odsoudil naše náboženství, které naplňuje duši silou povinnosti, avšak vypuzuje z něho rozkošnou bezstarostnost. Měl jistě pravdu moudrý ten Ital, avšak pravda ta mnou projela jako nabouraný meč — vždyť soudila a odsoudila můj národ, který jsem v cizině miloval dvojnásobně než doma. Není to i váš případ?

Komenský. Jak chápáte, mladý příteli, starého vyhance, jenž dávno, pradávno ztratil všecku rozkošnou bezstarostnost! Nechtěl bych proto odejiti od vás, aniž bych vám nejevivil celou pravdu o těchto hořkých otázkách srdce. Usmál jste se mně odmítavě jako blouznivému podivnínovi, když toužil jsem zmizeti sám se svým dílem, se svými nadějemi, se svými plány ve svém národě, jako zmizí kvas v těstě kynoucí a zvětvíjícím se. Avšak, kdož jest můj národ? Jsou to snad oni odpalďci od víry otců a od vlastní hrdošti, kteří trvají při krásné fece a ve vřáztých městech, zamilování do klidu, zakoupeného vlastní zbabělostí? Či jsou to ona rozptřlená stáda v končinách cizinských, která jako žebrák z ran žijí z mučednictví, nevědouce již, že trpěli jen tresty za svoji slabost? Odvracím se od oněch, lituji těchto: ale koho z nich odvážil bych se nazvati svým národem?

Milton. Mluvil jste však s tichým steskem o hrobech otců; snad oni naplňují vaše představy o národě, v němž toužíte zmizet? **Komenský.** Ano, smutné vzpomínky přiklekají ku hrobům otců, avšak, když myšlenka, hledající sílu, otevře takový hrob, pozná, že v domnělém hrstnatý děd uctívá jen vlastní neschopnost a předpodstatňovala pouze svoje nedostatky. Proč odvoláváme se na minulost své země a na činy svých praotců? Abychom onulvili sebe samy, nemajíc síly žiti jinak a lépe, abychom se ománilli vzpomínkou ve chvíli, kdy je potřeba činu. Přemýšlím často nad onou kapitolou bible, kde ustanovil Mojžíš, aby kosti otců zchly na poušti — jakou by byly bývaly příteli na cestě do zaslíbené země! Svítily do noci, ale nikdo se

neohlízel za nimi. Národem vyvoleným nebyli ti, kdož zahynuli pro vlastní bludy na pousti, ale jen ti, kdož směli vejiti do svaté země. Na ně myslil Mojžíš, louče se na hoře, pro ně sepsán byl zákon a přikázání. Také já, než vejdou suchou nohou přes Jordán do země zaslíbené, miluji jen ten národ budoucích příchozel. Nechei, by se klaněl slabostem svých otců, nechei, by místo, kde náhodou stanul dnes, pokládal proto za cíl své pousti. Nevím, jaký bude ten lid budoucího přísti, ale co znamená více: jest také v mé moci, aby byl lepší než my. Každý z nás má tísnice nevyužitých možností ve svojí duši a proto musí prositi Boha, by mu dal dítě, které by naplnilo ty možnosti. Každý z nás chybí za den sedm a sedmdesátkrát a tak dává svému dítěti sedm a sedmdesát výstrah a tolikéž příležitostí k velikým čnostem. Tato víra v národ dětí, které vejdou do svaté země našich tuch a nadějí, vykouplila mne ze zoufalství nad lidem, jehož chrám rozbit a jehož země posypána solí. Proto vřel jsem se od babylonských řek... a shromažďuji rodiče, jejichž děti bych vychoval.

Milton. (vstane, políbí tře ruku Komenskému a dí septem se zadržovanými slzami, v nichž chvěje se vzpomínka na nedávnou katastrofu lásky): Kdybych měl jedinou syna, směl bych jej k vám poslati, drahý, veliký příteli!

Dr. J. F. Scheffčik,
... věnuje se výhradně ...
OČNÍM, UŠNÍM, NOSNÍM A HRDELNÍM NEDUHŮM.
Úřad. hodiny: 1. ráno od 9 do 12 hodin. Odpoledne od 1:30 do 6 hodin.
Úřadovna: 501-2 Masonic Temple, roh Heunepin Ave., and 6th St., So. 5-26
TEL.: N. W. Main 4670 Minneapolis. Twin City 9796

C. H. Kubát,
právník a veřejný notář.
V oboru svém zkušený. Spolehlivý zástupce u všech soudů.
403 Barker Block. 15. a Farnam Tel. Douglas 6877. Omaha, Neb.

Dr. F. J. PETR,
český
LÉKAŘ A OPERÁTER
svíce letou praxi, v nemocnicích evropských a amerických.
TEL. DOUGLAS 3325.
Obydlí a úřadovna: 1407 již. 16. ul. Omaha, Neb.

Dr. C. J. NĚMEC
český lékař a ranhojčí.
Úřadovna č. 1316 William ul., Omaha. — Tel. Douglas 2817.
Úřadní hodiny: Od 10. do 12. hod. dopol.; od 2. do 5. odpoledne; od 6 hodin večer. 454f

Dr. F. J. Kálal,
český lékař a ranhojčí.
Úřadovna v Karbach bloku, číste pokoje 207. — Tel. Doug. 1761.
Úřadní hodiny: Od 11. do 1. odpoledna. Od 2. do 4. hod. odpoled.
Obydlí: 2804 Chicago St., Omaha, Neb. Své pacienty neoznamují ani v časopisech, ani ústně.

Dr. F. A. Sedláček
OMAHA, NEB.
ÚŘADOVNA: 1270 So. 13th Street proti Hotelu Prague.
TEL. Red 4612
RESIDENCE: 1451 So. 11th Street Tel. Douglas 4286.
Dopoledne Dr. Allison v nemocnicích.
V ÚŘADOVNE od 1 do 4 hod. odpol.
V neděli od 9 do 11 hod. dopol.

DR. GEORGE F. ŠIMÁNEK
lékař a operátor
v číste 1262 jižní 13. ulice, Omaha.
Úřad. hodiny od 2 do 4:30 odpol. ledne; od 6:30 do 7:30 hod. večer.
Phoncs: Res. — Douglas 1964
Office — Douglas 3746

F. M. Scoblik,
český právník
a obhájce.
VEŘEJNÁ PRAXE.
Security Block - TYNDALL, S. D.